

DRUK pratend zwermden ze het Kweekschoolgebouw uit; op straat loste de groote groep zich op in groepjes en paren, die zich in allerlei richting verspreidden.

Jolig stak Greet bij Ietje in.

„Fijn zeg! Twee dagen nog, en dan vakantie!”

„O, maar natuurlijk moeten we blokken, al hebben we geen school. Zóó gauw al examen! Vin je 't niet vreeselijk eng? 't Idee, te zullen zakken! En ik ben zoo bang.....” kwam Ietje benepen.

Greet lachte haar royaal uit.

„Natuurlijk ben je bang! Ben je wel ooit niet angstig geweest, met een repetitie, of een overgang? En wie was altijd weer nummer één, of één van de hoogsten? Even natuurlijk jij. Hazehartje! Als ik 't nou nog had over blokken! Maar ik pas er voor. Vacantie beteekent: vrij. Verder geen nonsens. We gaan winkelen, en wandelen en... nou je weet wel. Jammer alleen, dat ze op kantoren geen Paaschvacantie geven. Maar Zaterdagmiddags.....”

„Ik weet niet. 't Is toch niet goed, Greet. En als ze het thuis hoorden.....”

Ineens boos zei de ander: „Zanik nou niet. Je gaat immers om *mij*. En we botaniseeren. En of ik nou een kennis daarbij ontmoet, dat kan jij niet helpen. En dat die weer een kennis meebrengt, omdat wij samen vrijer zijn, als jij ook iemand hebt om mee te praten!.... Stel je voor, je ben nou toch al achttien. Van de zomer slaag je, en ga je naar een andere plaats in betrekking. Dan ben je je eigen baas. En nou nog geen stap te durven verzetten, of ze moeten thuis alles haarfijn weten! Ik zou ze!”

Meteen liet ze Ietjes arm los, en gaf haar een duwtje.

„Dáág! Kijk maar niet om, dan weet je niets, en heb je ook niets te verantwoorden.”

Doch toen Ietje, onwillekeurig, toch omzag, zwaaide ze lachend met haar arm. Dadelijk daarop verdween ze met een jongmensch, dat blijkbaar had staan wachten, in een zijstraat.

Ietje ging langzamer loopen nu.

In haar hoofdje wentelden zich, als gewoonlijk, allerlei gedachten rond, waarmee ze klaar komen moest, en dat kon ze 't best onderweg. 't Gebeurde wel, dat ze, in gepeinen verloren, tegen iemand aanbotsste, doch dat hinderde minder. Die ander vergat het zeker even gauw, als zij. Maar thuis voelde ze zich nooit alleen, zelfs niet als ze werkte op haar eigen kamertje. Dan nog was rond haar de verwachting van vader en

moeder, van de grootere broers en zusters, die allen wat met haar opvoeding hadden te maken gehad, en het nog hadden. Die verwachting wilde; dat ze werken zou; hard studeeren, om straks te slagen. Als ze dáár, in haar eentje, toegaf